

χρημάτων νὰ σου δώσω, ἀφοῦ ή καρδία μου δὲν ἀνήκει πλέον εἰς ἐμέ.

Εἰπέ μου, Μαρία, εἰπέ μου τώρα δτι ή ἔξομολόγησις αὐτῆς δὲν ἔπειραξε τὴν ψυχήν σου. Οχι, ή δὲν κατώρθωσε νὰ συμμεθεῖ τοῦ πολέμου τὴν ἡμέραν ἑκείνην μετά τοῦ σώματος τοῦ ὄποιου προστατοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς βραδεῖας ἀποστολῆς τῶν διαταγῶν τοῦ στρατάρχου — τοῦ ἀρχιδιδούκος Καρόλου — καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀπραξίας αὐτῆς κατεστράφη ὁ στρατὸς τῆς Αὐστρίας.

— Ιδοὺ ή ἀπόκρισίς μου, ἀνέκραξεν ή Μαρία.

Καὶ ἔθλιψε πάλιν εἰς τὰ τρέμοντα χέλη της τὴν δεξιὰν τοῦ Ἐδγάρ.

— Εὔχαριστων, ἐμούρυμούρισεν ὁ λόρδος Δώδελος μὲ φωνὴν ἀδύνατον. Ἐφόντισε νὰ σ' ἀποκαταστήσω κληρονόμον μου. Άλλα τί θὰ κάμης δταν ἀποθάνω; Ή Μαρία ἐσηκώθηκε, μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν, εἶπε.

— Θ' ἀποδεῖξω, Ἐδγάρ, δτι ήξενώρων ν' ἀγαπήσω ἀκόμη καλήτερα παρὰ σέ. Άν παρουσιασθῇ ποτε ἐμπροσθέν μου ἀνήρ ἄλλος ὄμοιάζων τὸν λόρδο Δώδελο, θ' ἀποκρούσω τὸ ἀντίτυπον! ...

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ο ΑΡΧΙΔΟΥΧΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ.

Ο ἀρχιδούχος Ιωάννης, ἀριθμεῖται μεταξὺ τῶν παραδόξων ἐκείνων βασιλικῶν γόνων, τῶν ὄποιων παραδείγματα εὑρίσκομεν εἴτε εἰς τοὺς μύθους τῆς Χαλιμᾶς, εἴτε εἰς τὰ δημιώδη χρονικὰ τοῦ μεσαιώνου. Εἶναι δὲ πέμπτος ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου. Άποθλους τοὺς ἐνδόξους ἄνδρας τοὺς ἐπιζήσαντας τῇ μεγάλῃ ἐποχῇ τοῦ Ναπολέοντος, ο ἀρχιδούχος Ιωάννης εἶναι βεβαίως ὁ νεώτερος καὶ ἐκεῖνος εἰς δὲν ἐπιφυλάττεται ἐνδοξότατον μέλλον, ἐὰν κατοφθάσῃ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν πατρίδα του τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐνότητά της.

Ο δρυδός τὸν ἐκολάκευσεν ἀναμφιβόλως δταν ἔγραψεν δτι, ἔντι μόνον ἔλειψεν ἀπὸ αὐτὸν, η σταθερότης τοῦ χαρακτῆρος, διὰ νὰ κατασταθῇ ἀξιος τοῦ Ναπολέοντος ἐφάμιλλος. Ομοιογούμεν δτι, δταν ο συγγραφεὺς αὐτὸς ἐδήμητος εἰσεστούσε τοῦ Ιωάννου τὴν βιογραφίαν, οὗτος, μόλις είκοσιεπτατετής, εἶχεν ἔξαψει τὸν γενικὸν τῶν συμπολιτῶν τοῦ ἐνθουσιασμὸν διὰ τῆς ἐν Τυρόλῳ παρακενῆς τοῦ περιφύμου πολέμου δστις ὑπῆρχεν η ἀρχὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Γερμανίας. Άλλ' εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν ταύτην αὐτὸς πάλιν ο ἴδιος ἐπέθεσε τὴν σφραγίδα, συνθηκολογήσας περὶ τῆς παραδόσεως τοῦ φρουρίου Ούνεγκ καὶ κρημνίσας τὰ τείχη του.

Ο πόλεμος τοῦ Τυρόλου καὶ τοῦ Ούνεγκ η καταρροφή ἥρκεσκαν νὰ προμηθεύσωσιν εἰς τὸν ἀρχιδούκα δημοσιοκότητα, τὴν ὄποιαν δὲν ἀπώλεσεν οὔτε μετά τὰς ἐν Ιταλίᾳ ἀποτυχίας του. Ἐστρατήγησε τὸ 1809 τῶν δυνάμεων τῶν σταλεισῶν εἰς τὸν τόπον τοῦτον, καὶ μετὰ μικρὰ τινὰ εὐτυχῆ συμβεβηκότα, κατετροπώθη τὴν 8 μαΐου καὶ ἐξέσθη ν' ἀποσυρθῇ μετὰ πολλοῦ κόπου εἰς Κλαγενφούρθ. Ο ἀντιβασιλεὺς τὸν κατεδίωκε κάπως μέχρις Ούγγαριας, συνήψε μετ' αὐτοῦ μαχῆν τὴν 14 Ιουνίου εἰς Ραδέ, τὸν ἐνίκησεν ἐκ νέου καὶ τὸν ἐβίσεις ν' ἀποσυρθῇ εἰς Πέσταν. Αἱ ἐπιτυχίαι αὐταὶ, αἵτινες διευκόλυναν τὴν ἐνίκησιν τῶν ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ιταλίᾳ γαλλικῶν στρα-

τευμάτων, ἔφερε τὴν ἐκστρατείαν εἰς θέσιν τὰ μέγιστα κρίσιμα, τὴν ὅποιαν κατέστησεν ἔτι μᾶλλον ἀκροσφαλῆ η ἐν Βαργράμ μάχη. Ο ἀρχιδούκος Ιωάννης δὲν κατώρθωσε νὰ συμμεθεῖ τοῦ πολέμου τὴν ἡμέραν ἑκείνην μετά τοῦ σώματος τοῦ ὄποιου προστατοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς βραδεῖας ἀποστολῆς τῶν διαταγῶν τοῦ στρατάρχου — τοῦ ἀρχιδιδούκος Καρόλου — καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀπραξίας αὐτῆς κατεστράφη ὁ στρατὸς τῆς Αὐστρίας.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ο ἀρχιδούχος Ιωάννης ὠνομάσθη γενικὸς διεισθυντὴς τῶν ὄχυρῶν τῆς αὐτοκρατορίας· ἤρχετο σπανίως εἰς τὴν Αὐλὴν διότι ἀπεστρέφετο τὸν πολιτικὴν τοῦ Μέτερνηκ καὶ ἐμίσει τὰς ῥαδιουργίας τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ τῆς ἀριστοκρατίας. Άλλ' η εἰλικρίνειά του ἐδωκεν ἀφορμὴν εἰς ὑποψίας, καὶ τὸν ἀπηγόρευσαν νὰ μεταβῇ εἰς Τυρόλον, ὃπου ἀπελάμβανε πολλὴν καὶ δικαίαν δημοσιότητα. Κατέφυγε τότε εἰς τὴν ἄνω Στυρίαν, καὶ ἔζη βίον ἀπλότητος καὶ σκηναργαγίας, ὡς καὶ οἱ ὀρεινοὶ τῶν Ἄλπεων, τρώγων καὶ πίνων μετὰ τῶν χωρικῶν, ἀκούων τὰ παράπονά των, δίδων συμβουλάς καὶ μὴ ἀρνούμενος ποτὲ τὰς βοηθείας τῶν ὄποιων εἰχον ἀνάγκην. Ησχολίθη πολὺ εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν, ἐσπούδασε τὴν βοτανικήν, καὶ, ἐν ἐλλείψει πολέμου, κατεγίνετο μὲ πολὺν ζῆλον εἰς τὸ κυνήγιον. Οι Στύριοι τὸν ἡγάπων θύσου καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Τυρόλου, Άποδλα τὰ περίεργα συμβεβηκότα τοῦ ἀρχιδιδούκος Ιωάννου, ο γάμος του εἶναι βεβαίως τὸ ἀξιοθαυμαστότερον.

Ἔπηρχεν εἰς τὰ ὅρη τῆς Στυρίας οικία τις ταχυδρομικοῦ σαθμοῦ μερικούμενα καὶ ἐρημικήν ήτον καιρὸς θέρους καὶ δλοι της οι κάτοικοι κατεγίνοντο εἰς τοὺς ἄγρους. Μόνος ο γέρων καὶ ποδαλγὸς ἐπιστάτης τοῦ ταχυδρομείου καὶ νέος τις ἵπποκόμος εἶχον μείνει εἰς τὴν οἰκίαν. Εἰς θάλαμόν τινα, η θυγάτηρ τοῦ ἐπιστάτου ὥρατα καὶ εῦρωσες κάρη τῶν Ἄλπεων, ἔρραπτεν. Λίγην δικούεται κρότος τεθρίππου οὐγίματος. Γνωρίσας αὐτὸν ὁ γέρων ἐφώναξε τρέμων·

« Ο ἀρχιδούχος Ιωάννης! ο ἀρχιδούχος Ιωάννης! καὶ δλοι μου οι ὑπηρέται λείπουν! »
« Ο ἀρχιδούχος Ιωάννης! Δὲν ἡμιπορεῖ νὰ προσμένῃ θ' ἀναχωρήσω μαζῆ του, ἀπεκρίθη η νέα.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν πατέρα της νὰ προφέρῃ οὔτε συλλαβήν, μετέβη δρομαία εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ἐνώ δὲ δ ἵπποκόμος καὶ δ ἀμάξηλάτης τοῦ τελευταίου σαθμοῦ ήτοι μάζα τοὺς νέους Ἱππους, η κόρη ἐφόρεσεν ὥρατον ἐνδυμασάμαξηλάτου τὸ δόποιον τὴν ἔχρησίμευσε πρὸ μικροῦ τὴν ἀποκρέω, ἐπή-

τὴν ἔχρησίμευσε πρὸ μικροῦ τὴν ἀποκρέω, ἐπή-
τὴν ἔχρησίμευσε πρὸ μικροῦ δημηγόρου του. Τὰ λεπτά της χαρακτηριστικά, αἱ δρογγύλαι της πλάται, η μικρά της μέση περισφιγμένη πρὸ στολὴν πορφυράν, δημηγόρους τὴν προσοχὴν τοῦ πολιγριπούς, δστις δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ μαντεύῃ τὴν ἀλκιθειαν δταν μάλιστα ἕκουσε τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς της.

— Ήσαι κόρη, τὴν εἶπεν ο ἀρχιδούχος.
Καὶ αὐτὴν ἔντρωμος, ἀπεκρίθη Φελλίζουσα. — δὲν ήτον κανεὶς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον δταν ἔφθασεν η κίτη-

